

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Colecție coordonată de

LAVINIA BETEA

ERNST
RÖHM

MEMORIILE LUI ERNST RÖHM

Traducere din limba engleză de Sorin Cristescu

Prefață de Florin Müller

Introducere de Eleanor Hancock

CORINT
BOOKS

CORINT
BOOKS

—2018—

- Respect pentru oameni și cărți
- Tucidide, 92
- Turnerbund (Asociația Germană de Gimnastică), 126
- Unruh, mr., 55, 57
- Unterland, 158, 167
- USPD (Partidul Social-Democrat Independent), 74, 109, 126
- Vanzetti, Bartolomeo, 301
- Vaterländischer Schutzbund (Liga pentru Apărarea Patriei), 331
- Verdun, Bătălia de la, 22
- Versailles, Tratatul de la, 91, 92, 111
- Vier Jahreszeiten, hotel, 54
- Vogl, mr., 94
- Vogt, lt.-col., 45
- Völk, Georg, 139
- Völkischer Beobachter (ziar), 129, 132, 224, 232, 336, 361
- Völkischer Kurier (ziar), 333, 361, 363
- VVV (Vereinigte Vaterländische Verbände), 169, 179, 183–185
- Wagner, lt., 281, 282, 317
- Waldow, mr. von, 347
- Watter, Freiherr von, gen., 78
- Weber, dr. Friedrich, 158, 193, 208, 221, 250, 259–261, 317, 327, 344
- Wehrwolf (brigadă de luptă), 328
- Weingart, cpt., 47, 51, 77
- Weiss, cpt., 85, 157, 158, 173, 204, 216, 264, 269, 339, 340, 363
- Wilhelm I, kaizer, 86, 267
- Wilhelm al II-lea, kaizer, 182n, 296
- Wilson, Woodrow, președinte al SUA, 151, 171, 301
- Wimmer, cpt., 246, 249
- Winter, cpt., 92
- Wulle, Reinhold, 40
- Xilander, col. von, 125
- Zehnter, Karl, 279
- Zeller, 144, 149, 153–154, 156, 158, 234–236
- Zirkus Krone (München), 74, 82, 228
- Ziua Germaniei (Nürnberg), 202–208

Cuprins

<i>Prefață</i> de Florin Müller	5
<i>Notă asupra ediției în limba română</i>	10
<i>Introducere</i> de Eleanor Hancock	11
<i>Cuvânt-înainte</i>	17
Capitolul 1 – <i>În vremea consiliilor revoluționare</i>	33
Capitolul 2 – <i>Ohrdruf</i>	47
Capitolul 3 – <i>Șef de stat-major pe lângă comandantul orașului München</i>	55
Capitolul 4 – <i>Militar și om politic</i>	64
Capitolul 5 – <i>Schützenbrigade Epp</i>	67
Capitolul 6 – <i>Puciul lui Kapp și revolta din Ruhr</i>	72
Capitolul 7 – <i>Intrarea în Partidul Muncitorilor Germani și activitatea în asociațiile patriotice</i>	80
Capitolul 8 – <i>Ajutoarele generalului von Epp</i>	88
Capitolul 9 – <i>La statul-major al Diviziei 7. Invazia regiunii Ruhr</i>	139
Capitolul 10 – <i>Comitetul politic al asociațiilor patriotice de luptă</i>	153
Capitolul 11 – <i>1 Mai 1923</i>	181
Capitolul 12 – <i>Federația Germană de Luptă</i>	199
Capitolul 13 – <i>Reichskriegsflagge</i>	219

Capitolul 14 – <i>Semne de furtună</i>	223
Capitolul 15 – <i>8-9 noiembrie 1923</i>	232
Capitolul 16 – <i>Stadelheim</i>	261
Capitolul 17 – <i>Reflecții în închisoare</i>	283
Capitolul 18 – <i>În fața Tribunalului Popular</i>	314
Capitolul 19 – <i>Deputat în Reichstag – Frontbann</i>	323
<i>Postfață</i>	365
<i>Index</i>	369
<i>Cuprins</i>	377

Titlu	Autor	Preț
Abandonajii. Destinele unor tineri americani în Rusia lui Stalin	Tim Tzoulidis	39,90
Adolf Hitler. O viață în imagini	Maria J. Martínez Rubio	39,90
Antoniou și Cleopatra. Adevărul din spatele celei mai frumoase povești de dragoste din lumea antică	Diana Preston	37,50
Asasinarea arhiducelui	Greg King, Sue Woolmans	42,50
Atlas istoric DUBY. Toată istoria lumii în 300 de hărți		44,90
Attila Hunul. Teroarea barbară și prăbușirea Imperiului Roman	Christopher Kelly	34,90
Balcanii. O istorie despre diversitate și armonie	Andrew Baruch Wachtel	27,50
Călătoria prin Eldorado. Zece ani de lagăre sovietice	Nikolai Vasilievici Sablin	37,50
Călăul lui Hitler. Viața lui Heydrich	Robert Gerwarth	39,90
CIA și asasinarea celor doi Kennedy	Patrick Nolan	34,90
CIA. Războiul secret împotriva terorismului	Mark Mazzetti	34,90
Confesiunile unui fost islamist	Maajid Nawaz	34,90
Conversații cu Stalin	Milovan Djilas	19,90
Coreea de Nord. Între fascinație și teroare	Loretta Napoleoni	27,50
Crimeea și noul imperiu rus	Agnia Grigas	39,90
Cu Hitler până la sfârșit. Memoriile ordonanței lui Hitler	Heinz Linge	29,99
De la SSI la SIE	Florian Banu	39,90
Destin în bătaia vântului. Jurnal	Evghenia Ghinzburg	34,90
Destin deturat. O istorie a lumii prin ochii Islamului	Tamim Ansary	39,90
Dezastrul de la Cernobil	Svetlana Aleksievici	33,62
Dispărută în Moscova	Marguerite Harrison	34,90
Două surori. Din Norvegia în jihadul din Siria	Åsne Seierstad	39,90
Dragoste și revoluție	Florin Țurcanu, Enis Tulța	27,50
Drumul din Kolîma. Călătoria pe urmele Gulagului	Nicolas Werth	24,90
Dudaia. Scrisori din exil ale Elenei Lupescu	Diana Mandache	34,90
Ecaterina cea Mare	Henri Troyat	34,90
Edit von Coler. Agentă nazistă la București	Jacques Picard	10,00
Ekaterinburg. Ultimele zile ale Romanovilor	Helen Rappaport	34,90
El Narco. Cartelurile de droguri din Mexic	Ioan Grillo	34,90
Evadare din lagărul 14. Incredibila odisee a unui om din Coreea de Nord până în lumea liberă	Blaine Harden	27,50
Evita. Viața secretă a Evei Perón	Nicholas Fraser, Marysa Navarro	29,90
Fica lui Stalin – Viața extraordinară a Svetlanei Allilueva	Rosemary Sullivan	39,90
Genghis-han și nașterea lumii moderne	Jack Weatherford	39,90
Grace de Monaco. Povestea unei prințese	Jean des Cars	24,90
Harem. Lumea din spatele vălului	Alev Lytle Croutier	34,90

Notă asupra ediției în limba română

Această traducere a memoriilor lui Ernst Röhm s-a făcut după ediția în limba engleză, care este o traducere prescurtată a originalului în limba germană, intitulat *Röhm: Die Geschichte eines Hochverrätters*. Ediția engleză se concentrează asupra acelei părți a textului care se referă la aspectele politice ale carierei lui Röhm de la sfârșitul Primului Război Mondial și la rolul lui în evoluția național-socialismului. Partea referitoare la tinerețe, cariera militară și participarea la război a fost restrânsă, fiind prezentată în cuvântul-înainte la această ediție. Ediția românească include, în plus față de cea engleză, referiri mai ample la participarea lui Röhm la luptele duse de armata germană pe frontul din Moldova în Primul Război Mondial, extrase din ediția a III-a a lucrării, apărută la München în 1933.

Notele de subsol aparțin în general traducătorului român. Cele care aparțin editorului englez sunt semnalate ca atare (n. ed. engl.).

Introducere

Publicând capitolele dedicate politicii din memoriile lui Ernst Röhm, Frontline Books prezintă cititorilor una dintre relatările cele mai importante despre primii ani ai mișcării național-socialiste, tradusă acum pentru prima oară în limba engleză. Ernst Röhm a intrat în Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani (NSDAP, Partidul Nazist) în 1919, în același timp cu Adolf Hitler, și a fost un susținător fervent al acestuia în primii săi ani de activitate la München. Ca ofițer de carieră, Röhm a fost stăpân pe fonduri și arme, utilizându-le pe ambele pentru a-i sprijini pe naziști în extrema dreaptă a politicii bavareze între anii 1919 și 1923. Röhm a fost printre primii care l-au susținut financiar pe Hitler. În tumultul politic al anului 1923, el a făcut totul pentru ca Hitler să se plaseze în fruntea diferitelor organizații de extremă dreaptă (*völkisch*) care se formau și a căror activitate avea să culmineze cu încercarea eșuată de a prelua prin forță puterea politică la München, pe 9 noiembrie 1923 („Puciul de la Berărie”). Röhm a fost apoi unul dintre primii naziști care au ajuns în parlament înainte de a se retrage din toate funcțiile în 1924, după o divergență cu Hitler pe tema rolului organizațiilor paramilitare în lupta pentru putere. Din 1925 până în 1927, Röhm a încercat fără succes să ducă o viață obișnuită, departe de politică, înainte de a se întoarce în mod public alături de naziști.

Când această carte a văzut lumina tiparului la editura nazistă Eher Verlag, în 1928, Röhm împlinise 41 de ani și abia revenise în mișcarea politică de extremă dreaptă. Scrierea și publicarea autobiografiei de față au făcut parte din această revenire și, în egală măsură, au reprezentat o încercare de a câștiga bani. Röhm și-a intitulat cartea cu amară ironie *Die Geschichte eines Hochverrätters* – povestea unui trădător – făcând aluzie cu mândrie la condamnarea sa pentru înaltă trădare față de Republica de la Weimar în urma participării la puciul din 9 noiembrie 1923. În autobiografia sa, Röhm ne prezintă impactul pe care l-a avut asupra sa Revoluția Germană din 1918–1919, care l-a făcut să renunțe la o carieră militară obișnuită și să se îndrepte spre mișcarea de subminare a Republicii de la Weimar, care a succedat Germaniei imperiale, atât ca membru al Partidului Nazist, cât și ca lider al grupărilor paramilitare Reichskriegsflagge (Drapelul de Luptă al Reichului) și Frontbann. Această carte demonstrează faptul că primii naziști au provenit dintr-un mediu de extremă dreaptă mai larg, pe care nazismul a ajuns treptat să-l domine. Ea ne ajută foarte mult să înțelegem concepția despre lume a acestor naziști dintâi.

Accentele puse de Ernst Röhm în autobiografia sa dezvăluie multe aspecte legate de personalitatea și propriile concepții politice. Era un ins sociabil, care a legat multe prietenii, ceea ce se vede limpede în carte. Din comentariile pe care le face răzbate simțul ironiei și al umorului, deși, uneori, umorul său era plin de sarcasm, fiind îndreptat împotriva adversarilor săi politici. Cu excepția unor rare ocazii (amintite mai jos), Ernst Röhm nu reflectează asupra personalității și mobilurilor sale – o caracteristică întâlnită și la alți lideri naziști.

De exemplu, în autobiografie, Ernst Röhm declară că e deopotrivă nazist și susținător fervent al monarhiei bavareze.

(În edițiile ulterioare ale cărții, acest monarhism va fi minimalizat.) Röhm vrea să ni se prezinte ca un antisemit „rațional”, care se simte mai aproape de adversarii săi de stânga din partidul comunist decât de politicienii moderați de centru. Antipatia lui Röhm pentru valorile clasei de mijloc, precum respectabilitatea și prudența, este limpede exprimată în toată această carte.

Röhm susține despre autobiografia sa că puține cărți au fost scrise „cu o sinceritate mai nemiloasă”¹, dar nu menționează niciunul dintre incidentele din trecut care au avut probabil un impact negativ asupra sa, precum acuzația de hărțuire sexuală a unui recrutar, faptul că logodnica lui a rupt relația cu el sau neurastenia de care a suferit în 1916, în perioada convalescenței². Poate nu este surprinzător faptul că el încearcă să se prezinte în lumina cea mai favorabilă. Sunt și alte aspecte din viața sa, cum ar fi interesul pentru artă, pe care Röhm nu le dezvăluie în autobiografie, probabil din cauză că nu-și aveau locul în povestea eminentamente politică pe care voia s-o spună. El chiar semnaleză în carte că nu a scris tot ce știe despre evenimentele politice din acea perioadă³.

Cartea nu este cătuși de puțin o expunere sinceră a începuturilor nazismului. Pentru că și-a scris autobiografia din perspectiva celui care a reintrat în mișcare, Röhm nu face o caracterizare impresionantă tovarășilor săi de partid și nici nu menționează ostilitatea care exista între el și câțiva membri ai conducerii. De asemenea, imaginea pe care Röhm ne-o prezintă despre Hitler se

¹ E. Röhm, *Die Geschichte eines Hochverrätters*, Eher Verlag, München, 1928, p. 326 (n. ed. engl.).

² Eleanor Hancock, *Ernst Röhm: Hitler's SA Chief of Staff*, Palgrave Macmillan, New York, 2008, pp. 12–13, 19, 23 (n. ed. engl.).

³ E. Röhm, *op. cit.*, p. 10 (n. ed. engl.).

compară de fapt cu ceea ce a devenit ulterior cultul personalității pe care Hitler l-a promovat în partid, deși din carte se vede clar că cei doi erau prieteni.

De ce oare pretinde Röhm că a fost foarte sincer? Nu doar pentru a vinde o carte care era o componentă importantă a imaginii sale publice. Răspunsul poate să aibă legătură cu orientarea sa sexuală. În vreme ce autorul este reticent în privința vieții sale personale, în mijlocul unei discuții despre viața din închisoare din 1923–1924 apare o ciudată digresiune în care Röhm atacă moralitatea convențională, pe care o consideră falsă, critică implicarea extremei drepte în campaniile de susținere a moralității și prezintă imaginea îngrijorătoare a tinerilor împinși la sinucidere. Spre deosebire de dreapta rasistă, Röhm consideră că încercările statului de a reglementa impulsurile sexuale și de a se amesteca în viața personală a cetățenilor „denotă amatorism și sunt nepotrivate”¹. Acest pasaj reprezintă o pledoarie camuflată pentru drepturile homosexualilor, iar unii dintre cititorii cărții au recunoscut-o ca atare². Poate că tocmai acest pasaj voalat l-a făcut pe Röhm să creadă că a scris cu o sinceritate fără egal, fiindcă riscase să-și deschidă sufletul.

Din cauza datei la care a fost publicată, această carte nu prezintă nimic din cariera spectaculoasă ulterioară a lui Röhm în Partidul Nazist și nici sfârșitul său brutal. În 1928, Röhm a părăsit Germania pentru a petrece doi ani ca ofițer în armata boliviană. La revenirea sa în 1930, a fost numit șef de stat-major al Sturmabteilungen (SA), batalioanele de asalt care au jucat

¹ *Ibid.*, p. 236 (n. ed. engl.).

² Röhm către Heimsoth, 3 decembrie 1928, în Helmut Klotz, *Der Fall Röhm*, Berlin Tempelhof, 1932, BAK Slg Schumacher/402, p. 6 (n. ed. engl.).

un rol esențial în desfășurarea campaniei electorale și ascensiunea la putere a partidului prin mijloace violente. Pe 30 iunie 1934, după mai multe luni de tensiuni legate de rolul pe care urma să-l joace SA în noul regim după ce puterea fusese cucerită, Hitler și conducerea partidului s-au întors împotriva SA. Ernst Röhm împreună cu alți lideri ai organizației au fost arestați și executați din ordinul lui Hitler.

După asasinarea sa la 1 iulie 1934, arhiva personală a lui Röhm a fost distrusă și, în afara acestor memorii, au mai rămas doar câteva documente răzlețe. Jurnalele, scrisorile și însemnările făcute în timpul redactării acestei cărți nu mai există. Acest lucru face ca autobiografia lui să fie și mai importantă pentru înțelegerea vieții și concepțiilor unuia dintre cei mai importanți conducători ai mișcării naziste.

ELEANOR HANCOCK

University of New South Wales@ADFA

Cuvânt-înainte

Meseria de soldat se poate învăța, dar când este vorba despre sufletul de soldat, atunci cu așa ceva trebuie să te naști.

Încă din copilărie am avut un singur gând: să devin soldat.

Prietenii trebuiau să se joace cu mine de-a soldații. Pe pajiștile întinse care înconjurau casa părintească de la München am purtat primele lupte în câmp deschis.

Timpu liber mi-l petreceam la cazarma „Regele Maximilian al II-lea” sau pe terenurile de călărie și eram bine văzut printre soldați. Atunci am căpătat și prima rană.

Judecând după familia din care proveneam, nu aveam vreo înzestrare ereditară pentru a fi soldat. Ce-i drept, unchiul meu, Siegmund Röhm, luptase și se distinsese în așa măsură în războiul de la 1870–1871, încât i s-a permis să asiste la proclamarea imperiului în Sala Oglinzilor de la Versailles. Îi plăcea când vedea că am stofă de soldat și îmi povestea adesea multe lucruri despre războaie și soldați. Tatăl meu însă nu a fost soldat. Aproape toți strămoșii mei au fost funcționari în slujba regilor sau a prinților. Cel mai vechi strămoș pe care l-am putut descoperi se numea Thomas Röhm și a trăit pe la 1600, fiind consilier la primăria din Hirschberg an der Saale.

Tata era aspru cu el însuși, animat de spiritul dreptății și foarte chibzuit. În anii tinereții, călătorise mult și fusese autodidact. Era un funcționar regal de școală veche. La bătrânețe, s-a alăturat mișcării populare din proprie convingere.

Mama mea este cea mai bună mamă din lume. Mai mult nu am ce să spun despre ea, eu, care sunt cel mai mic și cel mai iubit dintre copii.

Fratele meu, care s-a angajat la căile ferate ca și tata, a stat, la fel ca mine, patru ani și jumătate pe front, iar la sfârșitul războiului a ajuns ofițer.

Sora mea s-a stabilit în Austria, dar asta nu ne-a împiedicat să rămânem uniți.

Tata mi-a oferit multă libertate, a lăsat câmp deschis înclinațiilor mele și m-a lăsat să evoluez după ideile mele când a văzut că, în felul acesta, dădeam tot ce aveam mai bun în mine.

Vreme de nouă ani, am urmat gimnaziul umanist „Regele Maximilian”. Rezultatele mele erau inconstante. Școlar deosebit de cuminte nu am fost aproape niciodată.

Cu toate acestea mă gândesc cu recunoștință și cu plăcere la profesorii mei de atunci, care aveau înțelegere pentru cei tineri și știau cum să le câștige inima și mintea.

Examenul de maturitate nu mi-a lăsat nicio amintire. L-am trecut cu rezultate bune și fără prea multă trudă.

După câteva zile de libertate neîngrădită, am putut să îmbrac uniforma regelui.

La 23 iulie 1906 am devenit soldat.

Visul tinereții mele se împlinise.

Am intrat cadet în Regimentul Regal 10 Infanterie „Prinz Ludwig”, cu garnizoana la Ingolstadt.

Acea fortăreață de pe Dunăre era pe atunci în întregime un oraș militar.

Soldații însemnau totul.

Dragul meu cartier numit „Schanz” mi s-a lipit imediat de suflet cu casele lui vechi, ulițele întortocheate, multele biserici și porțile frumoase.

Noi, „cei din al zecelea”, numiți și „glorioșii”, ne consideram, firește, cel mai distins regiment al locului. Mai întâi pentru că regimentul nostru, întemeiat în anul 1682, era cel mai vechi regiment bavarez și apoi pentru că avea ca patron pe prințul moștenitor, devenit ulterior rege al Bavariei.

Pe „cei din al treisprezecelea”, numiți și „apostolicii”, pentru că patronul lor era împăratul Austriei și regele apostolic al Ungariei, se înțelege de la sine că nu-i consideram egalii noștri.

Cu geniștii, „trupa intelectuală” de la Ingolstadt, legasem trainică prietenie, dar ne consideram mult superiori domnilor de la artileria pedestră în pofida părerii extraordinare pe care respectivii o aveau despre armele lor.

Subofițerii și trupa aveau propriile *Parolewirtschaften* – localuri de petrecere – în care domnea cu strictețe „spiritul de corp”.

Această mândrie a armeei și a regimentului din care făceai parte, de care adesea fac haz oamenii care nu s-au putut integra în viața militară, a fost categoric unul dintre lucrurile care au dat putere vechii noastre armate. Pe timp de pace, îmboldea trupele, care aveau realizări ieșite din comun. Ea își va dovedi în egală măsură eficiența pe front.

Doar cu 14 zile în urmă, stăteam pe băncile școlii, iar acum uite-mă în curtea cazarmii.

Noi, cadeții, am fost tratați cu duritate chiar de la început. La capătul unei zile de instrucție dură, ajungeam adesea în dormitorul comun clătînându-ne. Odată, am făcut gimnastică

pană când am căzut cu toții grămadă și abia ne-am venit în fire într-o încăpere alăturată. Dormeam ca soldații de rând în odăile trupei, trebuia să ne facem ordine la pat și peste tot, am învățat să frecăm și să lustruim ca oricare alt soldat.

Această perioadă ne-a prins foarte bine în viața soldățească de mai târziu; trebuie să vă spun însă că pe atunci nu eram din cale afară de fericiți cu felul acesta de viață. Din când în când, aveam onoarea să se ocupe de noi vreun comandant care voia să ne învețe niște lucruri bune, de care însă noi ne-am fi lipsit foarte bucuroși, asta pentru că subofițerul instructor se purta bine cu noi după ce se termina instrucția.

Pe lângă comandantul de companie, caporalul de serviciu se ocupa de instruirea mea în ceea ce privește serviciul de ordine interioară cu o dragoste care, după părerea mea de atunci, ar fi fost demnă de o cauză mai bună. Cu o precizie de la care nu se abătea niciodată, obișnuia ca, la câteva minute după ce se dădea deșteptarea, să apară în dormitor nu atât cu intenția de a-mi ura „bună dimineața”, cât ca să se convingă că sărisem imediat din pat și ca să-mi verifice cu atenție toată ținuta.

Așa au trecut repede câteva săptămâni. Din niște civili caraghioși și cam palizi, am devenit niște tineri soldați pe care îți era mai mare dragul să-i privești.

Apoi, regimentul a fost trimis la Landau pe Isar, unde se desfășurau exerciții cu mari unități; de acolo, mergeam pe terenul de manevre. La început, marșurile lungi ne oboseau peste măsură. Atunci îl invidiam pe camaradul meu, Dolf Braun, care era cadet în Regimentul 7 Cavalerie Ușoară, când trecea călare pe lângă mine ținându-se mândru în șa. Unde mai pui că nimeni nu putea contesta faptul că bunul Dumnezeu și regele nostru îi îmbrăcaseră mult mai frumos pe cei din cavaleria ușoară decât pe noi, amărății de pifani.

Ofițerii regimentului se ocupau foarte serios de noi. Atunci ne-am însușit principiul care dă forță și tărie corpului ofițeresc, și anume că există o diferență între „serviciu” și „în afara serviciului”. În timpul serviciului nu există nici prietenie, nici lertare, în afara serviciului există numai camarazi.

După manevre, a început duioasa instrucție de iarnă a companiei, o parte la „veterani” – soldații mai vechi – apoi, cealaltă parte, fiind deja ajutoare de nădejde, la instruirea recrutilor. La fel ca soldații de rând, trebuia să facem de gardă, iar timp de mai multe nopți a trebuit să fim santinele. Înmânarea treselor de subofițer și, mai târziu, a așa-numitei portăbii au fost etapele importante ale acestei perioade de pregătire militară.

Când ceilalți cadeți au intrat la școala de ofițeri, în batalionul meu a izbucnit o epidemie de meningită; astfel, din cauza pericolului de contaminare, vreme de 14 zile nu am avut voie să părăsesc cazarma. Abia după această probă de răbdare am fost trimis cu urări de bine la școala de ofițeri.

Cuvintele cu care am fost primit în imensa clădire din Blumenburgstrasse din München nu au fost chiar prietenești. Mai întâi, serviciul de zi cu zi a fost deranjat prin faptul că venisem eu, cadet întârziat, într-un moment în care instrucția îi transformase în bărbați adevărați pe toți colegii mei. Acest lucru a perturbat și programul de ordine interioară. Iar de faptul că aici domnea ordinea aveam să ne convingem pe cât de repede, pe atât de temeinic.

Întâi de toate, era o prostie să mai credem în ideea potrivit căreia, în cadrul regimentului, cadetul ar fi fost un domn. De asemenea ideea stupide ne-au vindecat încă din primele zile ofițerii în seama cărora se afla școala noastră. Am învățat foarte repede ce înseamnă să fii un „nimeni”, că nu ești bun de nimic

și că abia aici o să devii un soldat și un bărbat adevărat. Frumosele noastre uniforme au luat drumul croitoriei. Doar un guler țepăn, scurtat după regulament, mai avea voie să ne împodobească uniforma de aspiranți la gradul de ofițer.

Am devenit ofițer la 12 martie 1908.

Când a izbucnit războiul, la 1 august 1914, eram adjutant în Batalionul 1 al regimentului, care a fost dislocat la Remilly, lângă Metz, pentru apărarea frontierei și căii ferate. Am primit botezul focului în luptele care s-au dat, începând cu 25 august, pentru ocuparea zonei în care se instruia artileria franceză, la Flainval.

În următoarele două săptămâni, în apropiere de Gellenoncourt, regimentul nostru a suferit pierderi foarte grele, iar la 10 septembrie 1914 mai rămăseseră doar opt ofițeri în stare să lupte. În acea lună, la Spada, Côte Lorraine, am fost rănit pentru prima oară, fiind lovit în față de o schijă de obuz în vreme ce dormeam sub cerul liber. Mi-am pierdut partea superioară a nasului.

În aprilie 1915 am fost avansat locotenent și m-am întors la batalion, primind la 2 iunie 1915 comanda Companiei 10, instalată în Pădurea Ailly. Aici am petrecut cel mai fericit an din cariera mea militară.

Pe 23 iunie 1916, la Verdun, compania mea a fost prima care a luat cu asalt tranșeele franceze și a cucerit reduta de la Thiaumont. În acea seară, am primit un glonț în piept care a trecut aproape de unul dintre plămâni și a ieșit prin umăr. În timp ce eram dus de doi camarazi, un sergent și un soldat, la punctul principal de prim ajutor, a trebuit să ne căutăm adăpost pentru că începuse un bombardament de artilerie. Fără să știu, pe culmea pe care am ales-o pentru a ne adăposti se afla o subunitate germană de artilerie grea. În momentul în care am

ajuns sus, bateria a intrat sub focul inamicului, iar eu am fost împroșcat cu schije, căpătând alte 12 răni grave. Cele două ajutoare ale mele au fost omorâte. Am reușit să ajung la unul dintre tranșeele bateriei, unde am primit îngrijiri din partea unui medic militar.

Întâmplarea a făcut ca în acea zi să primesc prima decorație. În ordinul de zi se spunea: „În numele Majestății Sale Kaiserul, se conferă Crucea de Fier, Clasa I, locotenentului Röhm, din Regimentul *König* 10 Infanterie, ca recunoaștere a devotamentului remarcabil arătat în îndeplinirea datoriei și a vitejiei dovedite în toate momentele de la începutul războiului. Semnat: *Freiherr von Gebstatell*.”

De îndată ce mi s-au vindecat rănile în măsura în care puteam fi considerat „un rănit ambulant”, am făcut mai multe cereri pentru a mi se da o funcție la Ministerul de Război și am fost primit în biroul colonelului Koller, cu care eram prieten și coleg. Puțin mai târziu, am fost numit adjutant al șefului Departamentului Armatei, lt.-col. *Freiherr Gustav Kress von Kressenstein*. Acest ofițer era unul dintre cei mai capabili oameni ai armatei și cunoștea cel mai bine problemele acesteia. Departamentul condus de el era cel mai important din tot Ministerul de Război.

În acea perioadă a carierei mele, am căpătat o înțelegere a lucrurilor cu care puțini se puteau lăuda, deoarece aproape toate ordinele de la și către Ministerul de Război treceau prin mâna mea, toate rapoartele secrete de pe front, inclusiv rapoartele reprezentanților militari ai regatului Bavariei de la Înaltul Comandament al Kaizerului. În felul acesta, am fost inițiat în chestiuni și evenimente despre care, în mod normal, un simplu căpitan de infanterie nu ar fi știut nimic niciodată.